

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Бургас, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дарина Анг. Костова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова като разгледа докладваното от Дарина Анг. Костова Търговско дело № 20222100900398 по описа за 2022 година

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от Р. Д. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.*** "****" №*, чрез пълномощника му адв. адвокат Боян Илиев Жеков, със адрес за съобщения: гр.Варна, ул. "Сан Стефано" №10, ет. 1 против ЕТ „Орион - Весела Николова” в производство по несъстоятелност, ЕИК 205152366, Весела Николова Блажева, адрес на управление: гр. Бургас, бул. „Демокрация” № 54, с назначен постоянен синдик Иван Василев Карабоев, ЕГН *****, служебен адрес гр. Варна, ул. „П. Парчевич” №3 за признаване за установено, че ищецът има вземане срещу ответника в размер на 50 000 евро /петдесет хиляди/ евро, представляващи имуществени вреди вследствие на наложени неоснователни обезпечителни мерки в полза на несъстоятелния търговец за спиране на изпълнението на по 116 №116/20 г. по описа на ЧСИ с рег. № 718, изразяващи се в принудително предизвикано от обезпеченията намаление на цената на продаван имот по споразумение от 25.05.2021 г. към предварителен договор от 05.01.2020 г. срещу отпадане на задължение за заплащане на неустойка.

Искът е предявен съобразно правилата за родова и местна подсъдност. Налице са активна и пасивна легитимация за предявяване на настоящия иск.

Последвала е по делото редовна размяна на книжа между страните, съобразно разпоредбите на особеното исково производство по търговски спорове.

С отговора на исковата молба, ответникът ЕТ „Орион - Весела Николова” е направил възражение за недопустимостта предявеният иск, тъй като искането за приемане на процесното вземане е подадено извън срока по чл. 688, ал. 3 от ТЗ. По така направеното възражение, съдът намира следното:

Предпоставките за допустимост на установителния иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ са: кредиторът да е предявил вземането си пред синдика по реда и в срока по чл. 685, ал. 1, респ. чл. 688, ал. 1 ТЗ; вземането да не е било прието; кредиторът да е направил възражение срещу отказа на синдика в срока по чл. 690, ал. 1 от ТЗ; възражението да е оставено без уважение по реда на чл. 692 от ТЗ от съда по несъстоятелността; да е спазен седмодневния срок по чл. 694, ал. 6 от ТЗ за предявяване на иска.

В настоящия случай вземането - предмет на установителния иск, по твърденията на ищеца, е за имуществени вреди в следствие на наложени неоснователни обезпечителни мерки в полза на несъстоятелния търговец за спиране на изпълнението по 116 №116/2020 г. по описа на ЧСИ Станимира Данова, рег. № 718, образувано на основание изпълнителен лист № 495 от 09.12.2019 г. От изложеното в исковата молба е видно, че посоченото вземане е възникнало след датата на откриване на производството по несъстоятелност – 08.10.2019 г.

С оглед така възникналата претенция, приложима е разпоредбата на чл. 688, ал. 3 от ТЗ, която постановява, че вземанията, неплатени на падежа и възникнали след датата на откриване на производство по несъстоятелност до утвърждаване на оздравителен план, се предявяват по реда на Глава 43 - та от закона, като за тях синдикът съставя допълнителен списък. От справка в търговския регистър се установява, че за конкретния случай в срока по чл. 698, ал. 1 от ТЗ, не е бил предложен оздравителен план, което означава, че в приложимия обхват на цитираната разпоредба са всички вземания, неплатени на падежа, които са възникнали след датата на откриване на производство по несъстоятелност. Следователно допустимостта на така заявената претенция е обусловена от наличието на изброените по - горе предпоставки, с изключение на спазването на срока по чл. 685, ал. 1, респ. чл. 688, ал. 1 ТЗ.

В доклада по делото , съдът е посочил, че всички останали предпоставки са налице - вземането е било предявено по реда на Глава 43 - та от ТЗ: пред синдика, който го включил в допълнителен списък на неприетите вземания; кредиторът е направил възражение срещу отказа на синдика в срока по чл. 690, ал. 1 от ТЗ; възражението е оставено без уважение по реда на чл. 692 от ТЗ от съда по несъстоятелността; спазен е седмодневния срок по чл. 694, ал. 6 от ТЗ за предявяване на иска. Предвид изложеното се налага извода, че претенцията е процесуално допустима.

Ответникът е направил и възражение за нередовност на исковата молба поради липса на справка по чл. 366 от ГПК, приложено към нея, поради което съдът е задължил ищеца да представи такава с доклада по делото.

Искът е предявен съобразно правилата за родова и местна подсъдност. Налице са активна и пасивна легитимация за предявяване на настоящия иск. Исковата молба е постъпила на 15.11.2022 г., в рамките на преклузивния срок по чл. 694, ал. 6 от Търговския закон при наличието на предпоставките на ал. 2, т. 1 на същата разпоредба.

В исковата молба се твърди , че ответникът е в производство по несъстоятелност, в което ищецът предявил свое вземане, при условията на чл. 688, ал. 3 ТЗ, в размер на 54 871

евро, възникнало е след откриване на производството по несъстоятелност на ответника. Вземането било включено от синдика в списък с неприети вземания. Срещу неприемането на вземаното ищецът подал възражение, като с Определение № 260648/03.11.2022г. на Бургаски окръжен съд, обявено в ТР на 03.11.2022 г., възражението е уважено частично за сумата от 9 500 лв., съставляващи равностойността на 4871 евро, а за останалата част от вземането - в размер на 50 000 евро - е разгледано по същество, но е оставено без уважение. Посоченото обосновавало правния интерес на ищеца от предявяването на настоящия иск.

Твърди се също, че вземането на ищеца е за компенсиране на вреди, които са му нанесени от ответника, чрез няколкократно неоснователни обезпечения - спиране на изпълнението по изп. д. 116/2020 г. по описа на ЧСИ Станимира Данова, рег. № 718 от КЧСИ, в полза на несъстоятелния търговец, които по – късно са били отменени, а именно: Определение 521/09.02.2021 г., постановено по ч.гр.д. 342/2021 г. на Окръжния съд във Варна, отменено с Определение № 60/07.04.2021 г. по ч.гр.д. 163/21 г. на ВАпС; Определение 76/17.03.2021 г., постановено по в.ч.гр.д. 447/2021 г. на Бургаския окръжен съд, отменено с Определение на ВКС, III гр. отд., постановено на 22.06.2021 г. по ч.гр.д. 1826/21 г. на ВКС; Определение № 86 от 22.07.2021 г., постановено по т.д. 127/2021 г. по описа на Силистренския окръжен съд, отменено с Определение 387 от 13.10.2021 г. по ч.т.д. 540/21 г. на Апелативен съд Варна.

Ищецът сочи, че предметът на изпълнителното производство, по повод на което са допуснати и отменени обезпеченията е въвод в имот, представляващ вилно място по документ за собственост, а по скица ПИ с кадастрален идентификатор 101135.2564.1529, находящ се в гр. Варна, Община Варна, район Приморски, с площ по акт за собственост 1186 кв. м., както и построените в имота постройки, представляващи по акт за собственост: стая, навес, клозет и гараж, без посочени площи по акт за собственост, а по кадастрална карта: сграда с кадастрален идентификатор 10135.2564.1529.1, находяща се в гр. Варна, община Варна, район „Приморски“ със застроена площ от 49 кв.м. и сграда с кадастрален идентификатор 101135.2564.1529.2 със застроена площ от 49 кв.м., който е негова собственост. Соци се още, че длъжник по това производство е именно ответника.

За обосноваване на търпените от ищеца вреди от спиране на изпълнението по изп. д. 116/2020 г. по описа на ЧСИ Станимира Данова, ищецът навежда твърдения, че на 05.01.2020 г. е сключил предварителен договор с трето лице – купувач, по силата на който се задължил да продаде и да предаде владението на гореописания имот, като по отношение на задължението на за предаване на владението бил договорен срок на 15.11.2020г., тъй като първоначално въводът по изпълнителното дело бил насрочен за 03.11.2020г. Поради постановеното първо по ред спиране, ищецът не могъл да изпълни задължението си по предварителния договор за предаване на владението на недвижимия имот в уговорения срок. Поради това ищецът постигнал с купувача споразумение, с което срокът за предаване на владението да бъде удължен до 15.05.2021 г. при запазване на крайния срок за сключване на окончателния договор - 01.07.2021 г., а цената е намалена срещу отпадане на неустойката, която би дължал, от 205 000 евро на 150 000 евро. Твърди се, че вредите на

това първо спиране не са предмет на иска.

Поради трикратното спиране изпълнението ищецът не успял да изпълни задължението си по предварителния договор - да предаде владението на купувача и в договорения със споразумението от 25.11.2020 г. срок, а именно 15.05.2021 г. По тази причина била ангажирана отговорността му за заплащане на неустойка в размер на 40 000 евро. В тази връзка страните по предварителния договор постигнали ново споразумение, с което срещу отпадане на задължението на ищеца да заплати дължимата неустойка била намалена цената на договора от 150 000 евро на 100 000 евро, като била променена и крайната дата на изпълнение на договора – 01.07.2021 г. Със същото споразумение, неустойката за пълно неизпълнение на договора била намалена на 5 000 евро.

Поради невъзможността на ищеца да изпълни задълженията си по предварителния договор, включително и в новодоговорения срок – 01.07.2021 г., поради поредното спиране на изпълнителното производство, с уведомление от 01.07.2021 г. купувачът развалил предварителния договор и го е поканил да заплати неустойката в размер на 5 000 евро. В тази връзка, ищецът заплатил на купувача сумата от 9 500 лева, която представлявала част от дължимата неустойка, а за останалата част било постигнато съгласие, купувачът да няма претенции.

Ищецът счита, че причинените му вреди от неоснователните обезпечения се изразяват в намалението на цената по предварителния договор с 50 000 евро срещу отпадане на задължението за неустойка е пряко причинено от спирането на изпълнението, тъй като го е поставило в невъзможност да изпълни задължението си за предаване на владението. Сочи, че посочените обезпечения са довели до разваляне на договора и до ефективната вреда - заплащане на неустойка в размер на 4871 евро, а в цялост и до пропуск да се реализира ползата от сключения предварителен договор. В тази връзка сочи, че настоящата претенция в размер на 50 000 евро, представлява заплащането от него на неустойка, чрез намаление на покупната цена по договора, което е в резултат единствено на неоснователните обезпечения от страна на ответника.

В предвидения законов срок, с депозирания писмен отговор, ответникът ЕТ „Орион - Весела Николова” в производство по несъстоятелност, изразява становище за недопустимост и нередовност на исковата молба, а по същество я оспорва по основание и размер.

Ответникът твърди, че не било възможно да бъде осъществен законосъобразен въвод във владение на ищеца, тъй като не владее имотите, предмет на въвода и доколкото му е известно, владението се осъществява от „Роса фероса“ ЕООД. В тази връзка сочи, че е постановено съдебно решение, с което са отхвърлени предявените от ищеца искове по чл. 108 от ЗС против „Роса фероса“ ЕООД, да се приеме за установено, че е собственик на недвижими имоти, включително процесните. Посочва, че и по настоящем между тези страни е налице висящ съдебен спор за същите имоти, по който е образувано гр.д.№ 1350/2022 г. на ВОС. Предвид посоченото счита, че е налице извън съдебно признание, че владението през периода 09.02.2021 г. до 22.07.2022 г. на имотите, предмет на Предварителен договор от

05.01.2020 г. не се е осъществявало от него, поради което липсва и причинно следствена връзка между спирането на изпълнението и твърдените вреди.

Навеждат се доводи от ответната страна, че ИП №116/2020 г. на ЧСИ Станимира Данова е образувано незаконосъобразно. Изпълнителното производство е образувано след откриване на производството по несъстоятелност на ответника, което е в нарушение на чл.638 от ТЗ. Излага доводи, че изпълнителният лист, по който е образувано изп.д. №116/2020 г. по описа на ЧСИ Станимира Данова подлежи на обезсилване.

Навежда твърдения, че предварителният договор от 05.01.2020 г., споразумението от 25.11.2020 г. и споразумението за новация от 25.05.2021 г. са симулативни, антидатирани, тъй като уговорената по него цена не е пазарна, а условията му са нереални и неизгодни. Навеждат се и доводи, че страните по предварителния договор нямали финансова възможност да договарят по параметрите посочени в него. Ответникът счита, че заплащането от ищеца на сумата от 9 500 лева на лицето В.И.В. също е привидно.

Излагат се аргументи, че с развалянето на предварителният договор, съгласно чл.88, ал.1 от ЗЗД, са отпаднали създадените с него права и задължения все едно, че въобще не са възниквали, при което са отпаднали и споразуменията по него. Предвид изложеното се заявява, че заплащане на неустойка в размер 50000 евро, е лишено от основание. Сочи се, че по развален договор, кредиторът има право да претендира обезщетение за вредите от неизпълнението на договора, на основание чл.88, ал.1, изр.2 ЗЗД, но случаят не е такъв.

Ответникът оспорва твърдението, че ищецът е собственик на описаните в предварителен договор имоти. Заявява, че те са му били възложени с постановление за възлагане от 2013г. по ИД 154/2013г. по описа на ЧСИ № 719 на ВОС, което е влязло в сила, поради което от 2013 г. ищеца не е собственик на имотите описани в предварителния договор.

Синдикът на търговеца в несъстоятелност, Иван Василев Карабоев е депозирал отговор на исковата молба, в което излага доводи за неоснователност на предявения иск. Счита, че не са налице предпоставките на фактическия състав на непозволеното увреждане. Заявява, че неполучаването от ищеца на пълната продажна цена по предварителния договор е в резултат на автономната волева преценка на страните по него, а не на ответника – търговец. Твърди, че имотите предмет на предварителния договор не са собственост на ищеца, а са включени в масата на несъстоятелност на ответното дружество и подлежат на осребряване в производството по несъстоятелност на търговеца.

С депозираната допълнителна искова молба, ищецът пояснява и допълва първоначалната искова молба и излага становище във връзка с наведените от ответната страна доводи.

За ирелевантно е счтено обстоятелството дали при въвода съдия изпълнителят ще свари длъжника по обратния изпълнителен лист или трето лице, на което същият междувременно е предал имота, тъй като в този случай приложение намира разпоредбата на чл. 523 от ГПК.

Във връзка с наведените от ответника твърдения, че процесните имоти се владеят от „Роса фероса” ЕООД и ищецът не е техен собственик, са изложени фактически твърдения от ищеца, с които заявява, че е собственик на имота - предмет на предварителния договор. Заявява, че е придобил правото на собственост по силата на нотариален акт №***, том *****, дело № ***/19** год. на Орлин Стефанов - нотариус при Варненски районен съд.

Ищецът сочи, че действително с Постановление за възлагане на недвижимия имот по изпълнително дело № 20137190400154 по описа на Станислава Янкова, частен съдебен изпълнител рег. № 719, с район на действие Окръжен съд Варна на ответника са били възложени процесиите имоти, в качеството на вискател по парично вземане срещу ищеца. Ответникът се легитимирал като кредитор на ищеца по силата на изпълнителен лист за сума в размер на 131 800 евро, който бил издаден въз основа на неприсъствено Решение от 10.04.2013г., постановено по гр. д. № 12015/2012г. на Софийски градски съд. В последствие посоченото неприсъствено решение било отменено. След отмяната на неприсъственото решение делото по иска на Весела Блажева към ищеца било изпратено по негово възражение по подсъдност на Варненския окръжен съд и образувано под № 2840/2015г. по описа на същия съд, като влязло в сила решение претенциите ѝ против ищеца били отхвърлени. От изложеното се прави извода, че ищецът не е изгубил правото си на собственост върху процесните имоти, тъй като възлагането им е лишено от правно основание и не е произвело вещнотранслативен ефект, поради обстоятелството, че е станало на мним кредитор и вискател.

На 09.12.2019 г., на ищецът бил издаден обратен изпълнителен лист срещу ответника, съгласно който последния е осъден да предаде владението върху имота - предмет на предварителния договор. Ответникът подал жалба срещу издадения обратен изпълнителен лист, която била оставена без уважение.

След възлагането на недвижимите имоти на ответника и след подаването на молба за отмяна на неприсъственото решение постановено против ищеца, ответника прехвърлил с договор за замяна, обективиран в нотариален акт № *, том *, рег. № ***, д. № 1 от **.20** г. на нотариус Светлана Димова, акт. пор. №***, том *, дело ***/20** г., дв. вх. рег. ** от **.20** г. на Службата по вписванията – Варна всички недвижими имоти на дружеството „Роса Фероса” ЕООД. В частта касаеща процесните имоти, по иск от ищеца срещу ответното дружество, договорът за замяна е прогласен за нищожен с влязло в сила решение. В тази връзка са развити подробни доводи за това как би се състоял въвода във владение, в случай че не бе многократно спирано изпълнителното производство. Навеждат се и твърдения за висящ спор между ищеца и „Роса Фероса” ЕООД по иск за собственост.

Оспорва се твърдението на ответния търговец, че процесните имоти са част от масата на несъстоятелността, тъй като от постановените съдебни актове се установявало, че та са ѝ възложени в качеството ѝ мним вискател по отменено решение, искът по което впоследствие е отхвърлен.

По отношение на наведените от ответника възражения във връзка с предварителния

договор и споразуменията към него се заявява, че те не са насочени срещу ответника и не засягат негови права и задължения. По възражението за тяхната симулативност се сочи, че не е налице така нареченото „начало на писмено доказателство ” по смисъла на чл. 165, ал. 2 ГПК. За неоснователно и неотнормено е счетено и възражението за договорена нереална цена по договора. Излагат се твърдения, че след развалянето на договора за ищеца са настъпили ефективни вреди, а именно - заплатената от ищеца неустойка в размер на 9500 лв., както и пропуска да реализира цената на имота.

В законоустановения срок е постъпил допълнителен отговор на допълнителната искова молба, с който ответника поддържа всичките си първоначално направени възражения. Заявява, че не са налице елементите на фактическия състав на гражданската деликтна отговорност, тъй като извършените действия по спиране на изпълнителното дело не са противоправни и липсва причинно - следствената връзка между противоправно деяние от страна на ответника и настъпили вреди за ищеца. Счита, че намаляването на продажната цена не се дължи на поведението на ответника, а е резултат от автономната волева преценка на страните по предварителния договор. Твърди се, че за купувача по предварителния договор не било възникнало правото на претендира уговорената между страните неустойка по т. 8 от договора, тъй като не го е развалил. В тази връзка подчертава и разминаването между дължимата неустойка в размер на 40 000 евро и договорената отстъпката от цената в размер на 55 000 евро.

Навеждат се твърдения от ответника, че страните по предварителния договор са били с ясното съзнание, че съществува голяма вероятност владението на имота да не се предаде на договорената дата, поради множество дела и правни спорове водени за него. Заявява се, че не е следвало ищецът да сключва договор за продажбата на процесния имот преди да е получил владението върху него. Заявява се, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.83 от ЗЗД и ответния ЕТ не дължи претендираното от ищеца обезщетение.

Ответникът счита, че приложения по делото предварителен договор за покупко - продажба не гарантира получаването на продажната цена, която става изискуема едва след сключването на окончателния договор за прехвърляне правото на собственост, поради което не е налице твърдяната от него пропусната полза. Заявява, че предварителния договор няма достоверна дата и е непротивопоставим спрямо него. Счита, че твърдяната пропусната полза не е реална и не представлява настъпила вреда от твърдения деликт.

В законоустановения срок е постъпил допълнителен отговор на допълнителната искова молба и от синдика Иван Карабев, с който взема отношение по представените с допълнителната искова молба доказателства.

Бургаският окръжен съд след като прецени че са налице предпоставките за допустимост на исковата претенция и не са налице пречки за разглеждане на иска, приема предявените искове за допустими.

Бургаският окръжен съд, след съвкупна преценка на доказателства по делото, с

оглед изразените становища и съобразно закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от Търговския закон , чл. 45 от закона за задълженията и договорите от Р. Д. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.*** "****" №*, чрез пълномощника му адв. адвокат Боян Илиев Жеков, със адрес за съобщения: гр.Варна, ул. "Сан Стефано" №10, ет. 1 против ЕТ „Орион - Весела Николова" в производство по несъстоятелност, ЕИК 205152366, Весела Николова Блажева, адрес на управление: гр. Бургас, бул. „Демокрация" № 54, с назначен постоянен синдик Иван Василев Карабоев, ЕГН *****, служебен адрес гр. Варна, ул. „П. Парчевич" №3 за признаване за установено, че ищецът има вземане срещу ответника в размер на 50 000 евро /петдесет хиляди/ евро, представляващи имуществени вреди вследствие на наложени неоснователни обезпечителни мерки в полза на несъстоятелния търговец за спиране на изпълнението на по изпълнително дело №116/20 г. по описа на ЧСИ с рег. № 718, изразяващи се в принудително предизвикано от обезпеченията намаление на цената на продаван имот по споразумение от 25.05.2021 г. към предварителен договор от 05.01.2020 г. срещу отпадане на задължение за заплащане на неустойка.

Като страна в производството е конституиран синдик на едноличния търговец в несъстоятелност.

От събраните писмени доказателства и извършена служебна справка по т.д.№ 123/2019 год. по описа на Окръжен съд Бургас се установява следното :

С Решение № 383 от 08.10.2019г., постановено по търг. дело № 123/2019 год. по описа на Окръжен съд Бургас е открито производство по несъстоятелност на ЕТ „ Орион - Весела Николова“, ЕИК 205152366, като решението е обявено по партидата на дружеството в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на 08.10.2019 г. В законоустановения срок едномесечен срок, ищецът е предявил в производството по несъстоятелност вземания в общ размер от 54871 евро . Посоченото вземане не е прието от синдика, видно от публикувания в Търговския регистър списък с неприети вземания.

С определение № 260648 от 03.11.2022 г. по т. д. № 123 по описа за 2019 г. на Окръжен съд Бургас, публикувано в Търговския регистър на 03.11.2022 г. по партидата на длъжника, съдът е приел за частично основателно възражението на ищеца – кредитор до размер от 9500 лв.

Съдът е извършил служебна справка за представените към молбата за предявяване на вземането писмени доказателства, като е констатирал, че релевантните за спора са представени и в настоящото производство.

При предявен иск по чл. 694 ТЗ е необходимо да има пълен идентитет между предявеното в производството по несъстоятелност вземане и вземането - предмет на установителния иск по чл. 694 ТЗ, което в случая е налице.

В настоящото производство ищецът не е представил доказателства, от които да може да бъде направен извод, че от предприятиите от синдика на длъжника и от длъжника

действия, състоящи се в молби за допускане на обезпечения в полза на несъстоятелния търговец, довели до спиране на изпълнителното производство по изпълнително дело №116/20 г. по описа на ЧСИ с рег. № 718 на КЧСИ, изразяващи се в принудително предизвикано от обезпеченията намаление на цената на продаван имот по споразумение от 25.05.2021 г. към предварителен договор от 05.01.2020 г. срещу отпадане на задължение за заплащане на неустойка, са довели до настъпване на вреди за ищеца в размер над вече признатия от съда по несъстоятелността в определението по чл.692 от Търговския закон.

Предмет на настоящото производство не е оспорване от страна на ответника на уважената част от възражението, поради което съдът няма да обсъжда твърденията на ответника – длъжник в производството по несъстоятелност за нищожност на съдебни актове, неистинност на подписа на съдия – докладчика, подписал обратния изпълнителен лист и други такива, касаещи действия на съда или на длъжника в други съдебни производство, в които длъжникът е следвало своевременно да предприеме мерки за защита на интересите си. Независимо от горното, съдът констатира, че направените от ответника оспорвания на автентичността на представените по делото писмени доказателства са неуспешни, предвид заключението на допуснатата от съда почеркова експертиза.

По делото не се спори, а от представените писмени доказателства се установява, че по молба на ответника са допуснати няколко обезпечения - спиране на изпълнението по изп. д. 116/2020 г. по описа на ЧСИ Станимира Данова, рег. № 718 от КЧСИ, в полза на несъстоятелния търговец, които по – късно са били отменени, а именно: Определение 521/09.02.2021 г., постановено по ч.гр.д. 342/2021 г. на Окръжния съд във Варна, отменено с Определение № 60/07.04.2021 г. по ч.гр.д. 163/21 г. на ВАпС; Определение 76/17.03.2021 г., постановено по в.ч.гр.д. 447/2021 г. на Бургаския окръжен съд, отменено с Определение на ВКС, III гр. отд., постановено на 22.06.2021 г. по ч.гр.д. 1826/21 г. на ВКС; Определение № 86 от 22.07.2021 г., постановено по т.д. 127/2021 г. по описа на Силистренския окръжен съд, отменено с Определение 387 от 13.10.2021 г. по ч.т.д. 540/21 г. на Апелативен съд Варна.

Безспорно е, че в същото изпълнителното производство, по повод на което са допуснати обезпечителните мерки, е предприето изпълнително действие въвод във владение на имот, представляващ вилно място по документ за собственост, а по скица ПИ с кадастрален идентификатор 101135.2564.1529, находящ се в гр. Варна, Община Варна, район Приморски, с площ по акт за собственост 1186 кв. м., както и построените в имота постройки, представляващи по акт за собственост: стая, навес, клозет и гараж, без посочени площи по акт за собственост, а по кадастрална карта: сграда с кадастрален идентификатор 10135.2564.1529.1, находяща се в гр. Варна, община Варна, район „Приморски“ със застроена площ от 49 кв.м. и сграда с кадастрален идентификатор 101135.2564.1529.2 със застроена площ от 49 кв.м., който е негова собственост. Длъжник по това производство е ответника.

Ищецът представя доказателства, че на 05.01.2020 г. е сключил предварителен договор с трето лице – купувач, по силата на който се задължил да продаде и да предаде владението на гореописания имот, като по отношение на задължението на за предаване на

владението бил договорен срок на 15.11.2020г., тъй като първоначално въводът по изпълнителното дело бил насрочен за 03.11.2020г. Поради постановеното първо по ред спиране, ищецът не могъл да изпълни задължението си по предварителния договор за предаване на владението на недвижимия имот в уговорения срок. Поради това ищецът постигнал с купувача споразумение, с което срокът за предаване на владението да бъде удължен до 15.05.2021 г. при запазване на крайния срок за сключване на окончателния договор - 01.07.2021 г., а цената е намалена срещу отпадане на неустойката, която би дължал, от 205 000 евро на 150 000 евро., но не се претендират самостоятелно вреди от така описаното първо спиране на изпълнителното производство.

Претендират се вреди, от обстоятелството, че поради трикратното спиране изпълнението ищецът не успял да изпълни задължението си по предварителния договор - да предаде владението на купувача и в договорения със споразумението от 25.11.2020 г. срок, а именно 15.05.2021 г. По тази причина била ангажирана отговорността му за заплащане на неустойка в размер на 40 000 евро. В тази връзка страните по предварителния договор постигнали ново споразумение, с което срещу отпадане на задължението на ищеца да заплати дължимата неустойка била намалена цената на договора от 150 000 евро на 100 000 евро, като била променена и крайната дата на изпълнение на договора – 01.07.2021 г. Със същото споразумение, неустойката за пълно неизпълнение на договора била намалена на 5 000 евро.

Поради невъзможността на ищеца да изпълни задълженията си по предварителния договор, включително и в договорения нов срок – 01.07.2021 г., поради поредното спиране на изпълнителното производство, с уведомление от 01.07.2021 г. купувачът развалил предварителния договор и го е поканил да заплати неустойката в размер на 5 000 евро. В тази връзка, ищецът заплатил на купувача сумата от 9 500 лева, която представлявала част от дължимата неустойка, а за останалата част било постигнато съгласие, купувачът да няма претенции. Всъщност, тези вреди са вече признати от съда по несъстоятелността и включени в списъка на приетите вземания, по силата на определението на съда по чл.692 от Търговския закон от 03.11.2022 год., цитирано по-горе, поради което те също не са предмет на установяване в настоящото производство.

Предмет на установяване в настоящото производство са причинените на ищеца вреди от неоснователните обезпечения, състоящи се в намалението на цената по предварителния договор с 50 000 евро срещу отпадане на задължението за неустойка е пряко причинено от спирането на изпълнението, тъй като го е поставило в невъзможност да изпълни задължението си за предаване на владението. Според ищеца, посочените обезпечения са довели до разваляне на договора и до ефективната вреда - заплащане на неустойка в размер на 4871 евро, а в цялост и до пропуск да се реализира ползата от сключения предварителен договор. В тази връзка сочи, че настоящата претенция в размер на 50 000 евро, представлява заплащането от него на неустойка, чрез намаление на покупната цена по договора, което е в резултат единствено на неоснователните обезпечения от страна на ответника.

Съдът напълно споделя извода на съда по несъстоятелността , че така настъпването на описаните вреди е недоказано със следните аргументи :

На първо място имотът е в патримониума на ищеца, поради което същият не е претърпял загуба.

На втора място, за да се докаже пропуснатата полза от липсата на реализирана сделка – сключване на окончателен договор, състоящата се в разликата между първоначално уговорената и в последствие изменената поради наложените обезпечения цена , би следвало да има сключен окончателен договор, каквото твърдение няма. Изменението на предварителния договор в частта за цената на окончателния договор и размера на неустойката , само по себе си не води до намаляване на продажната цена. Предварителния договор е развален , поради което изменението му не е увредило продавача.

На последно място , не са доказани настъпили вреди от неключването на окончателния договор. Не се сочат , нито са представени доказателства, че пазарната цена на имотите в Район „Приморски“ на гр.Варна е намалена в периода от датата на спиране на изпълнението на изпълнителното дело до датата на окончателното вдигане на обезпечителните мерки. Напротив, общоизвестно е значителното нарастване на цените на недвижимите имоти през същия период, поради което не може да се направи обоснован извод, че ищецът е пропуснал сигурни ползи от развалянето на предварителния договор в резултат на предприетите от синдика на ответника обезпечителни действия.

За да приеме, че е налице пропуснатата полза, съдът следва да приеме, че е доказано сигурното увеличаване на имуществото на кредитора, което обстоятелство не се предполага. Ищецът, след като не се е разпоредил с имота си, не би могъл да докаже, че при сключване на окончателен договор по предварителния договор, на падежа на същия, със сигурност би получил увеличаване на активите на имуществото си, надхвърлящи пазарната оценка на имота.

Съдът намира и че след като е указал доказателствената тежест на ищеца е следвало същият да представи доказателства , че цените на имотите в точно този район на страната, обратно на общата тенденция на увеличаване в около 20% за последните две години , са се движели в обратната посока , а именно, че са намалели достатъчно за да обоснове претендираните от него пропуснати ползи в размер 50000 евро, които представляват 25% от договореното в предварителния договор цена. Ищецът не е представил доказателства в тази насока , а представеният предварителен договор сам по себе си не доказва твърденията му.

Поради отхвърляне на претенцията в тежест на ищеца следва да се възложат направените разноси от ответниците и държавната такса, която в изпълнение на разпоредбата на чл. 694, ал. 2 от ТЗ не е събрана предварително.

Държавната такса е в размер на 1% от цената на иска на основание изменения чл. 694, ал. 7 от ТЗ , приложим и към висящи производства и възлиза на 977,92лв.

По отношение на разноските , съдът като съобрази, че са представени списъци на разноските в открито съдебно заседание по същество от ответния едноличен търговец в

размер на 350 лв.

Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 8500 лв. по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Изчислено по чл. 7 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения същото е в размер на 8473.28 лв. По отношение на размера на адвокатското възнаграждение, съдът съобрази следното: Не се посочва в коя от хипотезите на чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата се претендира същото, но поради липса на доказателства за обратното, съдът приема, че не са налице хипотезите на чл.38, ал.1, т.1 и т.3 от Закона за адвокатурата. Следователно може да се предположи, че е предоставена безплатна адвокатска защита на длъжника, като лице с финансови затруднения, каквото едноличния търговец в производство по несъстоятелност вероятно е. По отношение на размера, съдът намира, че следва същият да бъде намален до 1000лв., предвид обстоятелството, че извършените от процесуалния представител действия и наведените възражения, в преобладаващата си част са свързани с други съдебно производства и не касаят основателността на предявения иск, който е отхвърлен поради процесуалното поведение на ищеца, който както при предявяване на вземането си, така и в настоящото производство не доказва настъпването на твърдените вреди, нито размера на същите. Съгласно Решение по дело С-438/22 на Съда на ЕС „Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Следователно, при преценката си за размера на адвокатското възнаграждение в настоящия случай съдът не е обвързан с

минималните размери на адвокатските възнаграждения и размерът на присъденото възнаграждение от 1000лв. е обусловен от общото по-високо нива на сложност и комплексния характер на производството по чл.694 от Търговския закон.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Р. Д. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.*** "****" №*, чрез пълномощника му адв. адвокат Боян Илиев Жеков, със адрес за съобщения: гр.Варна, ул. "Сан Стефано" №10, ет. 1 против ЕТ „Орион - Весела Николова” в производство по несъстоятелност, ЕИК 205152366, Весела Николова Блажева, адрес на управление: гр. Бургас, бул. „Демокрация” № 54, с назначен постоянен синдик Дора Златева Милева – Иванова, за признаване за установено, че ищецът има вземане срещу ответника в размер на 50 000 евро /петдесет хиляди/ евро, представляващи имуществени вреди вследствие на наложени неоснователни обезпечителни мерки в полза на несъстоятелния търговец за спиране на изпълнението на по изпълнително дело №116/20 г. по описа на ЧСИ с рег. № 718, изразяващи се в принудително предизвикано от обезпеченията намаление на цената на продаван имот по споразумение от 25.05.2021 г. към предварителен договор от 05.01.2020 г. срещу отпадане на задължение за заплащане на неустойка, като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Д. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.*** "****" №*, чрез пълномощника му адв. адвокат Боян Илиев Жеков, със адрес за съобщения: гр.Варна, ул. "Сан Стефано" №10, ет. 1 да заплати на съдебната власт по сметка на Окръжен съд Бургас държавна такса по делото в размер на 977,92лв.

ОСЪЖДА Р. Д. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.*** "****" №*, чрез пълномощника му адв. адвокат Боян Илиев Жеков, със адрес за съобщения: гр.Варна, ул. "Сан Стефано" №10, ет. 1 да заплати на адвокат Илия Златев адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на 1000 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____